

Стилиянъ Чилингировъ

Отъ Игнаждень до Коледа.

Коледнитѣ пости ни натежаха, и ние всѣки день почнахме да ставаме все по-нетърпеливи. По-припрѣно почна да шета и мама. Още преди Игнаждень тя изтупа всички покривки, изми стъклата на прозорцитѣ и вароса едната отъ стайтѣ. За другитѣ стаи не можеше и да се мисли — студътъ бѣше много голѣмъ, и варосването ставаше мазалчево — на петна, на петна. А да се топли, нѣмаше какъ. Но и едната варосана стая стигаше, да усѣтимъ празника на свѣтлото Рождество. Цѣвнала въ бѣлота, тя ни гледаше засмѣно презъ излъсканитѣ си прозорци и се радваше на новата си премѣна. Нови се струваха и на насъ старитѣ изтупани покривки и черги, изтъкани отъ вехти парцали. Ние стѣпвахме по тѣхъ внимателно и предпазливо, като пазѣхме да не ги изцапаме нѣкакъ. Радостно бумтѣше и ламаринената печка до едната стена. На нея сега се варѣше коливо. Капакътъ на тенджерата хлопашъ измѣрено и пропушаше гъстата пара вънъ. Въ стаята миришеше на празникъ. Стоишъ около печката или се излѣгашъ върху възглавницитѣ на мендера и вдѣхнешъ дълбоко влажния и топълъ въздухъ. Изеднажъ въ гърдитѣ ти се разлѣе една лекота, и чувствувашъ, какъ се носишъ